

HET SPIEGELCIRCUS

HET SPIEGEL CIRCUS

SUZANNE MARTIN

Het spiegelcircus
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing
Auteur: Suzanne Martin

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Jen Minkman & Cathinca van Sprundel
Illustraties: Martin Oudbier
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave april 2024
ISBN 9789493265790
NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'Het leven is als een circus: balanceren op hoge hoogtes als een
acrobaat. Lukt dat niet? Dan laat je de clowns los.'*

CIRCUS ZANZARA

BOOGSCHUTTER

SCORPIOEN

STEENBOK

WATERMAN

WEEGSCHAAL

MAAGD

VISSEN

LEEUEW

RAM

KREEFT

TWEELING

STIER

– PROLOOG –

Wie in de bossen van Drenthe is geweest, weet dat ze een betoverende indruk op je maken. De dikke boomstammen rijzen majestueus op uit de aarde, gehuld in een mantel van mos en omringd door een tapijt van knisperende bladeren.

Tussen de bomen door kom je af en toe een oud en mysterieus hunebed tegen. De massieve stenen rusten al eeuwenlang op hun plek en lijken stille getuigen te zijn van een lang vervlogen tijdperk, waarin mensen zich verbonden voelden met de aarde en haar magie.

Midden in het grote bos is een wel heel bijzondere plek. Je moet goed zoeken om die te vinden. Hij ligt niet in de buurt van een fietspad en toeristen zijn er niet van op de hoogte. Het is een betoverend veld vol met rozen die zelfs in de winter bloeien. Aan de rand van het rozenveld staat een grote, stenen poort die nergens naartoe leidt. Het is net de poort van een oude stadsmuur. Je zou die bijna negeren, vooral omdat de bloemenzee meer opvalt.

De bloemen schitteren in het zonlicht. Het is een toevluchtsoord voor vlinders en bijen, die van bloem naar bloem vliegen. Dankzij de doornstruiken zijn de insecten er veilig.

Voorlopig dan.

Want een keer per maand, wanneer de volle maan aan de hemel staat, transformeert de bloemenzee in een open veld. Een zacht briesje brengt een gevoel van verwachting met zich mee, terwijl er plots een circustent met rode en witte verticale strepen staat. Het reuzenrad valt al vanaf een afstand op en het spiegelpaleis nodigt bezoekers uit om het te betreden. Woonwagens vullen de andere lege plekken. De geur van mos en natte bladeren verandert in die van vers gepofte popcorn en suikerspin. En als je heel goed luistert, hoor je af en toe een olifant tetteren of een leeuw brullen.

Het Spiegelcircus heeft er alle schijn van een geweldige plek te zijn. Eentje waar je gewoon een kaartje voor móét kopen.

Maar wees gewaarschuwd: trap niet in deze val en ga niet op zoek naar deze plek.

— JESSE —

Jesse keek eerst naar de boerderij en daarna naar zijn beste vriend Levi. Iets in hem zei dat hij hier helemaal niet moest zijn. Toch liep hij het pad op. Het onkruid was hoog opgeschoten, omringd door wilde grassen die ongecontroleerd in alle richtingen groeiden. De bloemen waren verwelkt, met slechts een paar eenzame exemplaren die nog probeerden te overleven.

Jesse zakte met zijn schoen een stukje weg in een modderpoel. Hij had hier dus echt niet de juiste kleding voor aangetrokken. De bootshoer was veel te laag en er zat nauwelijks profiel onder de zool. Levi had zoals altijd zijn kisten aan. Hij hield zich sowieso niet zo bezig met zijn uiterlijk. Zoals vaker droeg hij een oversized camouflagebroek, licht versleten ten hoogte van zijn knieën. Erboven droeg hij de donkergroene hoodie met het logo van hun videokanaal erop: een wit spook dat twee bordjes met neongele letters vasthield. RaRe stond erop, de afkorting voor RaadselachtigeRealiteiten. Het was Levi's idee om een

keer twee van die hoody's te laten bedrukken. Jesse had geprotesteerd: ze hadden nauwelijks abonnees. Maar Levi was te enthousiast en plaatste de bestelling alsnog. Hij had het logo zelf ontworpen en liep daarom zo vaak als hij kon in zijn trui. Hij maakte buiten het internet om meer reclame dan Jesse deed, want hij verwachtte niet dat Jesse die van hem zou dragen – hij droeg nooit hoody's.

In tegenstelling tot Levi was Jesse gekleed in een wit shirt met blauwe, abstracte strepen. Zo viel hij tenminste op als ze video-opnames gingen maken.

De twee vrienden waren niet alleen verschillend in kledingstijl, maar ook hun uiterlijk was totaal anders. Levi had kort, bruin haar, terwijl Jesse blond haar met een middenscheiding had dat bijna tot aan zijn oren kwam. Levi was zeker een halve kop langer en iets molliger dan Jesse. Kwam vast door al die blikjes energydrank – misschien dat Levi's gezicht daarom nog weleens onder de puistjes zat. Vandaag viel het mee en had hij alleen een ontsteking op zijn kin.

De boerderij had een rieten dakbedekking en straalde een gevoel van rust en landelijkheid uit, met een vleugje nostalgische charme.

Levi had zijn mobiel al paraat, klaar om geweldige beelden te schieten. 'Volgens mij klopt er iets niet,' zei hij.

Jesse porde hem met zijn elleboog in zijn zij. 'Maar als het wél waar is, dan gaat dit ons heel veel views opleveren.'

'Je bent te optimistisch,' vond Levi.

Jesse negeerde hem. Maar waarschijnlijk had hij wel gelijk en hadden ze voor niets twee uur in de trein en een halfuur in de bus gezeten om in dit Drentse dorp te belanden. Gelukkig hadden ze een *bed and breakfast* vlakbij geboekt voor een paar nachten. Twee keer die hele reis in één dag maken was te veel van het goede.

Het grindpad knerpte onder hun voeten en bij de voordeur haalde Jesse diep adem. Er hing een bordje met "Familie Genker" erop. De bel was een ouderwetse, met een touw. Jesse trok een paar keer aan het touw en schrok van het schelle, rinkelende geluid.

De mail die hij een paar weken geleden had gekregen had zijn nieuwsgierigheid gewekt. Sinds een paar maanden maakte hij samen met Levi video's over mythen, legendes en broodje-aapverhalen.

Ze hadden al wat plaatsen bezocht, zoals een put in een dorp in Noord-Brabant, waarvan werd beweerd dat het een echte wensput was. Maar Jesses wens was niet in vervulling gegaan. Die van Levi trouwens ook niet. Althans, nog niet...

Later spraken ze iemand die ervan overtuigd was eens ontvoerd te zijn door aliens. Halverwege het interview begon de man een uur lang te vertellen over dat de aarde plat was en dat hij het zelf gezien had. Over piramides, reptielmensen en een schaduwregering die alles geheim probeert te houden. Het kwam allemaal voorbij in een onsamenhangende brei. Het kostte Levi uren editwerk om er een enigszins logisch verhaal van te maken. De video met het interview had desondanks maar twaalfhonderd views. Alle andere video's werden zelfs minder vaak bekeken.

Ze hadden iets beters nodig. Iets speciaals, iets bijzonders. Iets dat mensen wilden zien! En de mail die Mei hem had gestuurd, gaf Jesse hoop. Levi was sceptisch, zoals altijd. Maar eens moesten ze toch de jackpot winnen met een spectaculair verhaal?

De deur ging open. Een klein meisje, geheel gekleed in het zwart, stond in de deuropening. Haar lange, steile, zwarte haren hingen half voor haar gezicht en ze droeg een zwarte jurk met wit kant.

'Eh, hallo,' stamelde Jesse. 'Ik ben op zoek naar Mei.'

'Dat ben ik.'

Shit. Hij was in de maling genomen door een klein kind. Het gebeurde niet vaak dat hij niets wist te zeggen, maar nu stond hij toch echt met zijn mond vol tanden.

'Kom binnen,' zei Mei. Ze hield de deur voor hen open en liep al de gang in.

Jesse keek Levi aan. Die haalde zijn schouders op. 'We zijn er nu toch,' zei hij.

Dat was waar. En dus liepen ze naar binnen, achter Mei aan. Levi

deed de deur achter zich dicht en Jesse stapte ondertussen de woonkamer in.

Het was donker. Alle gordijnen waren gesloten en er brandde slechts een kleine lamp in een hoek.

‘Willen jullie wat drinken? Water?’

‘Ja, dat is goed,’ zei Jesse. Hij wilde niet eens vragen wat ze nog meer in huis had.

Ze liep weg. Levi ging op de bank zitten. ‘Wauw,’ zei hij verbijsterd. Hij schudde afkeurend zijn hoofd. ‘Ik zei het toch?’

‘Hoe kon ik weten dat ze negen is?’ protesteerde Jesse.

‘Ik ben veertien,’ klonk het uit de keuken.

Jesse snoof. Wat maakte het uit? Ze was nog steeds vier jaar jonger en dus veel te jong. Nog steeds een kind. Hij had hier niet heen moeten gaan.

‘Waarom laat ik jou dit soort idiote plannen maken?’ vroeg Levi.

‘Omdat je mijn beste vriend bent,’ zei Jesse met een grijns. Hij dacht aan die keer dat ze naar een oud ziekenhuis in Utrecht waren gegaan. Er zouden spoken zijn, die zich altijd precies om half drie ’s nachts lieten zien. Ze hadden paraat gestaan met de camera, omdat ze licht op de muur zagen. Dat licht bleek de zaklamp van de bewaker te zijn, die ze meenam naar een kantoortje en ze allerlei vragen stelde. Hij geloofde niet dat Jesse hier voor zijn zieke opa was en na een tijdje belde de bewaker de ouders van Jesse en Levi. Het was uiteindelijk Jesses vader die hen kwam ophalen en hen de hele autorit lang dezelfde preek had gegeven. Ze kregen allebei twee weken huisarrest en ze mochten elkaar niet spreken. Alle moeite was voor niets geweest, want de video hadden ze nooit online gezet.

‘Klootzak,’ mompelde Levi. ‘Deze hele trip kost meer geld dan die ons ooit gaat opleveren.’

‘De reiskosten krijg je toch wel van je moeder.’

‘Mijn moeder is niet mijn persoonlijke bank.’

‘Daar lijkt het anders wel op,’ grapte Jesse.

Levi zuchtte diep, sloeg zijn armen over elkaar en reageerde niet meer.

Jesse keek om zich heen. Nu zijn ogen begonnen te wennen aan het weinige licht, kon hij meer zien. De meubels waren stuk voor stuk gemaakt van robuust hout. De ruimte voelde gedateerd, alsof de tijd vanaf de jaren zeventig stil had gestaan.

Er stond een stevige eettafel, waarop een handgeweven kleed lag. Boven de eettafel hing een lamp die op een UFO leek. Jesse dacht opnieuw aan de man die hij eerder had geïnterviewd.

Er waren vier houten stoelen met eenvoudige kussens voor extra comfort. Hier en daar hingen schilderijen aan de muur, met afbeeldingen van het weidse, Drentse landschap en Aziatische theeplantages. Bijzondere combinatie, bedacht Jesse. Ook stond er her en der houtsnijwerk van een donkere houtsoort. ‘Zijn dat Afrikaanse beelden?’ vroeg hij zich hardop af.

‘Nee,’ klonk het vanuit de keuken. ‘Dat is Javaans.’

Nu herkende Jesse de wajangpoppen die op een kastje stonden. Hij had ooit in een museum waar hij met school naartoe ging traditionele wajangpoppen gezien. De Indonesische figuren werden gemaakt van hout en werden gebruikt voor een schimmenspel; ze hadden vaak beweegbare armen. Tijdens het bezoek aan het museum kreeg Jesse er zelfs een video over te zien. Levi praatte er de hele tijd tussendoor, maar Jesse luisterde toen nauwelijks naar Levi’s geouwehoer. Hij vond het verhaal wel interessant. ‘O, natuurlijk,’ zei hij.

Hij zette een paar stappen door de woonkamer. Aan de muur bij de eettafel hing een foto. Er stond een witte man op met een lange paardenstaart. Hij was gekleed in een wit pak en had oranje bloemenkransen om zijn nek. Naast hem stond een kleine, Aziatische vrouw met haar haren opgestoken. Op haar hoofd leek ze een kroon te hebben met uitstekende sterren. Ze droeg een rode-oranje jurk met een druk patroon, die glinsterde. Was dat een trouwfoto? Jesse herkende deze kledingstijl niet.

In tegenstelling tot het rustieke en eenvoudige interieur van de Drentse boerderij was Jesses eigen huis een toonbeeld van moderne inrichting. Zijn huis was strak, minimalistisch en eigentijds. In plaats van robuust houtwerk waren de meubels in Jesses huis gemaakt van glanzende metalen en glas. Alles was tot in de kleinste details doordacht en perfect uitgevoerd. Dat kwam door zijn moeder, die hele dagen het internet afstruinde om ideeën op te doen. Ook kocht ze altijd tijdschriften vol designtips. Zo liet ze zich inspireren door de bekendste architecten.

Mei kwam de kamer in en zette twee glazen water op tafel. ‘Wat willen jullie weten?’ vroeg ze, terwijl ze een van de stoelen tegenover de bank zette en erop ging zitten.

‘Je mailde me met een bijzonder verhaal,’ zei Jesse, leunend tegen de deurpost. ‘We willen je graag filmen, zodat je erover kunt vertellen.’ Hij keek naar Levi, die kort knikte, al ging het niet van harte.

‘Oké,’ antwoordde Mei. ‘Film maar. Maar alleen als ik onherkenbaar in beeld word gebracht.’

‘Natuurlijk,’ zei Levi. Hij rolde met zijn ogen. ‘Weer iemand die bang is voor de schaduwregering.’

‘Natuurlijk niet!’ reageerde Mei. ‘Ik ben bang voor Jeugdzorg.’

Jesse staarde naar Mei. Het gevoel van wantrouwen werd steeds groter. Hij had naar Levi moeten luisteren. Dit was het zoveelste onzinverhaal. Wie vertrouwde er nou een klein meisje? Als hij had geweten hoe jong ze was...

Mochten ze überhaupt wel een minderjarige filmen? Daar zaten vast allerlei regels aan verbonden. Maar behalve wantrouwen voelde hij ook nieuwsgierigheid. Mei was in haar mail vooral vaag geweest, maar had toch zijn aandacht weten te trekken met het verhaal. Misschien kon hij er toch nog een interessante video uit halen. Beter iets filmen en plaatsen dan echt voor niets dit hele rotstuk gereisd te hebben. Dat was al te vaak gebeurd.

‘Goed dan,’ stemde hij in en hij knikte naar Levi.

Levi zuchtte en Jesse begreep wel wat hij dacht. Dit hele idee sloeg nergens op. Levi opende zijn tas en haalde er een tripod uit. Met een vloeiende beweging vouwde hij die uit elkaar en zette hem naast de bank op de grond. Hij klikte er zijn mobiel op en richtte hem op Mei. ‘Nou, laten we dan maar beginnen,’ zei hij.

Mei knikte. Jesse zag hoe Levi de camera aanzette. Jesse wachtte even tot hij zijn eerste vraag stelde, zoekend naar de juiste woorden. ‘Je hebt contact met ons opgenomen, omdat je een verhaal hebt,’ zei hij daarna. ‘Het ging over een... circus?’

‘Het is een circus dat alleen met volle maan verschijnt,’ antwoordde Mei.

‘Bouwen ze het daar speciaal voor op?’ vroeg Jesse, wetend dat dit meteen een vraag van de kijker zou zijn. Als hij al kijkers wist te trekken.

‘Nee, het is er gewoon opeens,’ antwoordde Mei. ‘Ik ben er mijn vader kwijtgeraakt.’

‘Je vader?’ vroeg Jesse. ‘Hoe dan?’

Mei ging met een hand door haar haren, waardoor haar gezicht voor het eerst zichtbaar was. Ze keek van de camera weg. Jesse zag meteen dat ze de dochter was van de man en vrouw op de foto. Hij zag direct dat ze dezelfde uitstraling en lange wimpers had als haar moeder, alleen was haar huid lichter. De vorm van haar gezicht deed juist meer denken aan haar vader, een beetje hoekig. Ze had iets meegekregen van twee werelden. Haar neus stond wat omhoog, waardoor ze een speelse uitstraling had die niet helemaal bij haar donkere kleding paste.

‘Dat is nogal een verhaal,’ antwoordde Mei.

— MEI —

Jesse zag er precies zo uit als in de video's die Mei van hem gezien had. Hij straalde een stuk enthousiasme en zelfverzekerdheid uit, alsof zijn gezicht altijd opgewekt stond. Hij was het type jongen waar haar vriendinnen Aylez en Nicole op zouden vallen. Als ze hem kenden, zouden ze non-stop naar zijn video's kijken en wegzwijmelen bij zijn looks. Mei vond hem minder bijzonder. Ja, dat blonde haar stond hem goed; ja, hij oogde vriendelijk. Maar dat was het dan wel...

Dat hij iemand mee zou nemen, had ze niet verwacht. Hoe heette die cameraman eigenlijk? Hij stond erbij als een zoutzak, met een blik die bijna zei: 'Wat moeten we met dit kind?' Door die dikke wenkbrauwen zag hij er extra nors uit.

Mei had bewust Jesse benaderd. Hij was degene die ze nodig had en ze verwachtte dat die andere jongen juist voor problemen zou gaan zorgen. Mei had een opdracht gekregen en daar moest ze zich aan houden. De cameraman wilde hier niet zijn, maar ze kon hem moeilijk

de deur wijzen en alleen met Jesse praten. Het was ergens logisch dat Jesse niet alleen was gekomen. Wie moest hém anders filmen?

Ze staaarde naar de glazen water op tafel. De stilte in huis was nu anders dan de stilte van de afgelopen maand. De laatste weken kwamen de muren zowat op haar af en was ze zich bewust van iedere piep en kraak die het huis maakte.

Mei zocht naar woorden. Hoe kon ze deze onbekende jongens vertellen wat ze allemaal had meegemaakt? Kón ze alles wel zeggen? Ze wilde hen niet te veel afschrikken, maar er was zo veel dat ze moesten weten.

‘Ik ben heel benieuwd wat je te zeggen hebt,’ zei Jesse. Hij keek afwachtend in haar richting. ‘Heb je over het circus gehoord?’

Mei schudde haar hoofd. ‘Ik ben er geweest,’ zei ze. Haar hartslag begon sneller te slaan bij de herinnering aan die vreselijke avond. Eigenlijk wilde ze er niet over praten, maar ze moest wel.

Alleen Jesse kon een einde maken aan de nachtmerrie van het Spiegelcircus. Dat hoopte ze tenminste...

EEN MAAND GELEDEN

‘Ik geloof dat we verdwaald zijn,’ zei Marcel. Hij krabde op zijn kale hoofd. Mei had hem alleen op foto’s met een bos haar gezien. Het was moeilijk voor te stellen dat hij vroeger zijn haar in een paardenstaart kon dragen. Wat nog wel hetzelfde was, vergeleken met de foto’s, was de moedervlek midden op zijn voorhoofd.

‘Dit stuk van het bos ken ik helemaal niet,’ vervolgde Marcel.

‘Pap,’ zuchtte Mei. ‘Jij raakt altijd de weg kwijt.’ Maar eigenlijk wist ze zelf ook niet meer waar ze waren. De bomen stonden dicht op elkaar en ze waren te ver van het pad verwijderd geraakt.

Gek, want altijd als het mooi weer was, gingen ze samen in het weekend het bos in. Mei’s vader vertelde dan alles over de

verschillende planten en bloemen en ze probeerden bij het meer de ijsvogels te spotten. Vandaag was het de eerste zomerse dag en na een periode van veel regen konden ze eindelijk gaan wandelen.

Eigenlijk verdwaalden ze iedere keer en was Mei degene die dan kon vertellen hoe ze terug moesten lopen. Maar nu wist ze het niet goed meer.

Dat was ook precies hoe Marcel Mei's moeder had ontmoet. Na zijn studie was hij op reis gegaan door Indonesië. Hij bezocht meerdere eilanden en tempels en tijdens een wandeling op Java verdwaalde hij. Mei had het verhaal al minstens duizend keer gehoord: hoe Marcel door Ujung Kulon Nationaal Park liep en de weg niet meer kon vinden. Indra, Mei's moeder, werkte er als tourgids en ze kwam hem tegen terwijl ze een groep Britse toeristen rondleidde en vertelde over de Javaanse neushoorn. Hij mocht bij de groep aansluiten en na afloop dronken ze samen iets. Er ontstond meteen een klik tussen hen en Marcel bleef langer op Java dan hij van tevoren had gepland. Iedere dag ging hij mee met de groepen die Indra begeleidde. Zonder Indra verdwaalde hij elke keer. Het was een wonder dat hij nooit door een wild dier was gegrepen. Mei's moeder werkte graag met toeristen omdat ze minder aansluiting had met de lokale Javaanse bevolking. Omdat haar eigen moeder uit China kwam, werd zij vaak wat scheef aangekeken. 'Je praat met een raar dialect,' zeiden ze nog weleens. Indra schonk daar meestal geen aandacht aan, maar toch stak het haar wel.

Toeristen oordeelden juist nooit over de afkomst van Mei's moeder. Het was voor haar daardoor makkelijker om met Marcel mee naar Nederland te gaan. Ze had daarbij al regelmatig Nederlandse toeristen een tour gegeven en ze was altijd te spreken over de directheid en het gevoel voor humor dat de Nederlanders hadden. Iets dat ze juist in Marcel herkende en aantrekkelijk vond. Mei wist dat haar moeder de natuur en cultuur wel enorm miste. Ze

was dol op de Indonesische keuken en was groot fan van Javaans houtsnijwerk. Toen ze nog leefde, praatte ze er regelmatig over. Ondanks dat de Indonesische mensen haar nog weleens belachelijk maakten, miste ze ook vaak de hechte gemeenschap. ‘Nederlanders leven veel meer langs elkaar heen,’ zei ze vaak.

Mei begreep dat het niet eenvoudig was om een vertrouwde wereld achter zich te laten. Dat was iets dat ze van moeder had geleerd. Soms moest je gewoon in het diepe springen om verder in het leven te komen.

‘Ik ruik karamel.’

‘Wat zeg je?’ Mei keek haar vader aan. ‘Karamel? In een bos? Dat slaat nergens op.’

‘Ruik dan!’

Mei snoof. Inderdaad, het rook naar karamel. Zou het misschien natte boomschors of een vreemde paddenstoelsoort zijn die zo rook?

‘O!’ riep Marcel enthousiast. ‘Laten we gaan kijken!’

Nog voordat Mei kon reageren, nam Marcel grote stappen. Het kostte Mei moeite om het tempo van haar vader bij te houden. Die man was ook gewoon... altijd hetzelfde. Dit was waarom hij de weg kwijtraakte in het bos. Soms vroeg ze zich af wie er nou het kind was. Het begon inmiddels al te schemeren.

‘Is het een...’

Mei keek op. Een grote circustent, talloze lampjes en zelfs een reuzenrad! Er was een grote entreepoort. “Spiegelcircus”, stond er met kleurrijke letters op. Al was de letter R nauwelijks meer te lezen.

‘Een circus, hier?’ riep Marcel. ‘Zullen we gaan kijken?’

‘We zijn er nu toch,’ antwoordde Mei.

Bij de ingang stond een clown met ballondieren. Zijn kostuum was een bonte mix van felle tinten, met een overdreven grote strik die als vrolijke accessoire op zijn felgekleurde outfit pronkte. Rood,

geel, blauw en groen waren harmonieus samengevoegd, waardoor zijn verschijning een feestelijk en levendig karakter had. Zijn gezicht was bedekt met een dikke laag witte schmink. Met zwarte en rode schmink had hij brede, uitgelopen ogen. Zijn mond was royaal omljnd met een felrode kleur, waardoor zijn glimlach nog breder leek en naar zijn wangen reikte.

Hij ging voor Mei staan en trok met een brede grijns uit zijn mouw een groene ballonhond. Die hield hij voor Mei's handen.

Even twijfelde ze, maar toen nam ze de hond toch aan. 'Dank je wel.'

De clown pakte nu een paarse ballon en blies hem op. 'Wat kan ik voor meneer maken?' vroeg hij. Hij had een hoog stemmetje.

'Nou, ik weet het niet,' aarzelde Marcel.

'Een vogel? Een kat? Een nijlpaard?' vroeg de clown lachend.

'Eh...' zei Marcel. 'Ik kan niet kiezen, het klinkt allemaal geweldig!'

'Ik weet het al!' De clown begon de ballon te knopen. Daarna pakte hij een tweede paarse ballon. Hij draaide zich om, bewoog met zijn handen en keerde zich daarna naar de twee. 'Kijk eens!' Hij overhandigde Marcel het kunstwerk.

'O wauw!' lachte Mei. 'Het is een schorpioen! Dat is mijn lievelingsdier.'

'Hemeltje! Echt waar?' reageerde de clown. Hij bedekte zijn mond met beide handen. 'Heb ik die dan aan de verkeerde gegeven?'

'We kunnen wel ruilen,' zei Marcel.

De clown schudde zijn hoofd. 'Dat is niet netjes om met een geschenk te doen,' zei hij.

'Ik ben heel blij met mijn hond,' haastte Mei zich te zeggen. Ze verwachtte dat ze de schorpioen thuis vast wel van haar vader kreeg. Wat moest hij ermee?

'Is er toevallig een circusvoorstelling vandaag?' informeerde Marcel.

Jazeker!’ zei de clown. ‘En alleen vandaag is de toegang gratis. De show begint over ongeveer tien minuten.’

Hij ging met zijn hand in zijn zak, graaide erin en haalde er twee papiertjes uit. De randen hadden een gouden kleur. Hij overhandigde de papiertjes aan Mei en haar vader. “Spiegelcircus”, stond erop. Elk kaartje was een toegangsbewijs voor een persoon. In het midden van het toegangskaartje stond een tekening van een olifant die balanceerde op een bal. Zou er hier een olifant zijn? Zoiets mocht toch helemaal niet meer?

‘Dank je wel,’ zei Marcel, glunderend als een klein kind.

De clown maakte een diepe buiging, terwijl hij naar de circus-tent wees met zijn volledige arm.

Marcel keek naar Mei. ‘Wat een geluk, vind je niet? Dat we dit zomaar tegenkwamen.’

‘Wel een vreemde plek voor een circus,’ meende Mei.

‘Juist origineel!’ vond Marcel.

‘Waar zijn alle andere bezoekers?’ vroeg Mei. Ze keek om zich heen. Ze zag wel een aantal circusmedewerkers, maar verder was het hier erg leeg.

‘Die zitten vast al in de tent te wachten op de voorstelling,’ zei Marcel.

‘Waar moeten ze dan parkeren?’ vroeg Mei.

‘Jij gedraagt je veel te wijs voor je leeftijd,’ zei Marcel en hij gaf haar een speelse por.

Dat zei hij wel vaker, vooral de laatste tijd. Zeker sinds haar moeder overleden was en zij veel meer meehielp in het huis. Haar vader was altijd erg druk met werk en Mei vond het niet erg om klusjes te doen.

‘Zullen we straks het reuzenrad ingaan?’ vroeg Mei. Ze was ontzettend benieuwd hoe het bos eruitzag vanaf die hoogte. Dat moest vast geweldig zijn! Kon je boven de bomen uit komen? Het meer zien waar de ijsvogels waren? De vele fietspaden?

‘Goed idee,’ stemde haar vader in.

Mei was nog niet zo vaak in een circus geweest. Ze kon zich maar één keer eerder herinneren en ze was ongeveer vijf of zes jaar geweest, toen haar moeder nog leefde. Indra had nog nooit een circus gezien en ze reageerde net zo enthousiast en opgetogen als Mei bij het zien van de trucs van de acrobaten.

Ze liepen naar de circustent. Een vrouw in een kleurrijk gympakje lachte hen toe, maar Mei zag nog steeds geen andere bezoekers. Vreemd. Waar was iedereen?

In de tent knipperde ze een paar keer met haar ogen. Overal tegen de tentwanden hingen lampjes met verschillende kleuren. Ook hingen er grote spiegels tegen de wanden. Grappig, dacht Mei. Daarom heet het dus het Spiegelsircus. Zelfs de discobal in de nok van de tent zat vol kleine spiegeltjes.

Haar ogen werden naar de piste getrokken, die als een magisch middelpunt in de tent lag. De kleurrijke gordijnen aan de achterkant, met hun speelse patronen, prikkelden haar nieuwsgierigheid. Wat zou erachter verborgen zijn?

‘Wat prachtig hier, vind je niet?’ vroeg Marcel. Ze gingen zitten op een van de houten banken op de eerste rij.

Mei knikte, al groeide er in haar een onverklaarbaar gevoel van onrust. Er was helemaal geen publiek. Waar waren de andere mensen die van de show zouden genieten? Waarom had ze haar klasgenoten niet over dit circus gehoord? In dit gehucht was toch nooit iets te doen? Haar oog viel op een schim die achter in het publiek zat. Hij droeg een hoge hoed. Een naargeestig gevoel overviel haar, maar ze probeerde het aan de kant te duwen. Hij was vast een van de werknemers. En trouwens, het zou natuurlijk fantastisch worden. Misschien moest zij haar klasgenoten hier gewoon over vertellen, dan konden ze ook komen.

Plotseling verscheen het licht van een enkele schijnwerper in het midden van de piste. Rook steeg op en hulde de omgeving in

een nevelig waas en het geluid van tromgeroffel klonk door de tent. De gordijnen gingen langzaam open. Een schaduw kwam naar voren, begeleid door trompetgeluid.

De spreekstalmeester stapte zelfverzekerd de piste binnen. Hij droeg een bordeauxrode, hoge hoed en een jasje in dezelfde kleur met gouden accenten dat perfect aansloot op zijn slanke, lange lichaam. Onder zijn jasje droeg hij een wit overhemd met een hoge kraag. Zijn broek was zwart, met een subtiele glans die zijn bewegingen benadrukte. Bij elke stap leek de stof te dansen. Aan zijn voeten droeg hij gepoetste spitse, zwarte schoenen die zijn totale voorkomen compleet maakten.

De spreekstalmeester had donkere, expressieve wenkbrauwen die scherp omhoogkrulden, waardoor zijn ogen een sprekende uitdrukking kregen. Zijn ogen waren intens en helder, met een twinkeling van ondeugd. Hij had een dun snorretje dat Mei nog maar net kon zien vanaf deze afstand.

Even maakte hij oogcontact met Mei. Ze glimlachte naar hem.

De muziek stopte. ‘Hooggeëerd publiek!’ riep hij. Hij had niet eens een microfoon nodig. ‘Welkom bij het Spiegelcircus! U gaat een show meemaken die u nog nooit eerder heeft gezien en slechts één keer zult ervaren.’

Hij toverde uit het niets een duif in zijn handpalm. Het dier vloog meteen naar de nok van de circustent, waar Mei hem niet meer kon zien. Omdat ze naar de duif had gekeken, merkte ze nu pas op dat de spreekstalmeester inmiddels was verdwenen.

Ze hield haar adem in toen de jongleurs binnenkwamen. Ze waren met z'n drietjes. Ze droegen strakke, felgekleurde broeken die hen volledige bewegingsvrijheid gaven. De broeken waren versierd met kleurrijke patronen en glinsterende details, die oplichtten elke keer als ze een stap zetten. Hun bovenkleding bestond uit nauwsluitende vesten met opvallende strepen.

Met een vloeiende en gecoördineerde beweging begonnen ze de

kegels en ballen in de lucht te werpen. De objecten vlogen soepel van hand naar hand, terwijl de jongleurs met een indrukwekkende precisie hun timing beheersten. Terwijl de jongleurs hun routine voortzetten, voegden ze steeds meer toe aan hun act. Ze jongleerden met kegels, ringen en zelfs brandende fakkels, terwijl ze moeiteloos controle hielden over elk item dat door de lucht vloog.

De act was veel te snel voorbij. Wat zou er nu komen? De spreekstalmeester liep klappend de piste in. 'Maak u klaar voor Nadia en haar bijzondere dieren!'

Er liep een vrouw de piste in met een rieten mand in haar hand. Die mand zette ze op de grond. Haar lange, donkere haar was opgestoken en vastgezet met een zilveren clip, waardoor haar nek zichtbaar was. Om haar polsen droeg ze leren banden, versierd met zilveren slangenkoppen.

Ze hief haar armen op terwijl ze langzaam en soepel begon te bewegen op de hypnotiserende muziek die door de circustent klonk. Uit haar mand kwamen twee slangen tevoorschijn, hun schubben glinsterend in het zachte schijnsel van de spots. De slangen volgden al haar bewegingen, kronkelend en golvend op de melodie van de muziek. Ze dansten om haar heen als golvende linten.

'Ik heb een vrijwilliger nodig,' zei de slangenbezweerster. Meteen keek ze naar Mei en haar vader. Meer mensen waren er immers niet.

'Wil jij?' vroeg Marcel. 'Of mag ik?'

Ze hoorde aan zijn stem dat hij stond te popelen en ze grinnikte. Ging ze nou echt haar vader naar voren laten stappen? Ach, waarom niet? 'Doe maar,' zei ze daarom.

Marcel keek eerst verbaasd, maar op zijn gezicht stond al snel een blos van opwindning terwijl hij de piste in liep. Mei glimlachte bij het zien van zijn enthousiasme.

De slangenbezweerster en Marcel raakten in een betoverende dans verstrikt en het leek bijna alsof Marcel onder hypnose was.

Terwijl de slangen rond haar vader kronkelden, merkte Mei de ondeugende glinstering in Nadia's ogen op. Nadia verleidde Marcel met elke beweging. Er ontstond een speelse connectie tussen hen. Het leek wel een sensuele dans.

Mei voelde een mengeling van trots en jaloezie opwellen. Ze wist dat haar vader Indra nooit zou vergeten, maar ze kon niet ontkennen dat Nadia een onweerstaanbare aantrekkingskracht had.

De muziek werd intenser en Mei zag hoe haar vader werd meegevoerd in de magie van het moment. Mei kon de verwarring en opwinding op het gezicht van haar vader zien en ze vroeg zich af wat er door zijn hoofd ging.

Op dat moment drukte de slangenbezweerster haar lippen op die van Marcel. Mei sloeg haar hand voor haar mond. Wat gebeurde hier? Stonden ze nu werkelijk te zoenen?

Ze verwachtte dat haar vader de vrouw van zich af zou duwen. Dat ze hier te ver in was gegaan, maar dat deed hij niet. Hij beantwoordde de zoen.

Maar toen haalde Marcel zijn hand weg van Nadia en viel hij levenloos neer op de grond. Mei schreeuwde van schrik en angst. Ze rende naar haar vader toe en knielde naast hem neer. Ze nam zijn bleke gezicht in haar handen. 'Pap?' riep ze. Ze pakte zijn schouders en probeerde hem wakker te schudden. Dit kon niet, dit mocht niet.

Ze kon niet bevatten wat er zojuist was gebeurd. Haar vader, die enkele ogenblikken geleden nog vol leven was...

Terwijl ze zich vol ongeloof over haar vader boog, zag Mei een vreemde beweging bij zijn mond. Haar blik viel op zijn openstaande mond en tot haar ontsteltenis zag ze een schorpioen tevoorschijn komen. Angst overviel haar, terwijl de schorpioen zich langzaam een weg baande over het levenloze gezicht van haar vader.